KINH CHÁNH PHÁP NIỆM XỨ

QUYỂN 21

Phẩm 5: SÚC SINH (Phần 4)

Bấy giờ, A-tu-la vương Tỳ-ma-chất-đa-la nghe A-tu-la vương Hoa Man, A-tu-la vương Dũng Kiện, A-tu-la vương La-hầu ở cảnh giới thứ ba bị thua trận tan tác, mất hết sức lực. Khi đó, có A-tu-la tâu với A-tu-la vương Bát-ha-bà:

–Quân chúng bị phá tan hết cả, không ai có thể cứu được. Chỉ đại vương là người gồm đủ sức mạnh có thể cứu giúp quân binh kia.

A-tu-la vương Bát-ha-bà nói:

–Ngươi hãy mau mau quan sát xem ba A-tu-la vương kia hiện nay đang ở đâu?

A-tu-la thưa:

–Hiện nay tất cả đều bị chúng trời đánh bại và đã lui về nơi đáy biển lớn, tất cả đều mất hết uy lực, nên trở về trông mong đại vương Bà-la-ha-bà cứu giúp. Các vị đó rất xấu hổ, ở tạm ngoài cửa không dám vào thành.

Nghe như thế, A-tu-la vương Tỳ-ma-chất-đa-la Bát-ha-bà nói với A-tu-la kia:

–Trong lúc các A-tu-la chiến đấu với chúng trời thì Thiên chủ Thích-ca có ở đó không?

A-tu-la thưa:

–Thiên chủ chưa bao giờ đến đó.

A-tu-la vương Bát-ha-bà đùng đùng nổi giận, mắt đỏ như máu, toàn thân rung động, nhìn A-tu-la nói:

–Chỉ Tứ Thiên vương thôi mà phá tan ba cõi của A-tu-la, khiến các A-tu-la phải mất hết khí lực. Quân A-tu-la còn lại chẳng làm gì được vì bị chúng trời kia đánh tan. Nay ta sẽ đến tiêu diệt tất cả cõi trời.

A-tu-la vương Bát-ha-bà nói xong, các A-tu-la đều có thêm oai lực. A-tu-la vương ra lệnh cho quân chúng:

–Hãy mau đánh trống ra lệnh, ta đích thân đem quân binh đến đánh chúng trời, khiến chúng phải bị tan tác, suy não, cả vua Đế Thích cũng vậy. Một mình ta có thể đánh thắng chúng được rồi. Nay chúng trời phá tan chúng A-tu-la, ta không thể ngồi yên mà nhìn. Nếu không có ta thì có thể nói là chư Thiên có uy lực lớn, nhưng ta vẫn còn đây thì làm sao chúng trời có thể tăng sức mạnh để mong đoạt con gái A-tu-la của ta.

Nói vậy rồi, A-tu-la vương Tỳ-ma-chất-đa-la Bát-ha-bà đánh trống đại chiến, nói với chúng A-tu-la:

–Hãy trang bị nhanh lên. Ta nay muốn đánh các chúng trời để cho chúng A-tu-la được lớn mạnh.

Ra lệnh xong, A-tu-la vương Bát-ha-bà đích thân dẫn theo một trăm ngàn cỗ xe với vô lượng trăm ngàn ức quân A-tu-la uy quang như mặt trời. Lúc mới xuất phát, tất cả sông núi nơi đại địa như núi Càn-đà-la, núi chúa Tu-di đều chấn động mạnh. Ngay cả tòa ngồi của Thiên chủ Đế Thích trên Thiện pháp đường trong thành Thiện kiến cũng lay động không đứng yên.

Bấy giờ, Thiên chủ Đế Thích suy nghĩ: "Chỗ ngồi của ta bị lay động, chắc chắn là A-tu-la vương quyết chiến đấu với chúng trời, nên khiến chỗ ta ngồi mới bị lay động như vậy."

Thế rồi, trời Đế Thích nói với chúng trời:

–Nếu A-tu-la vương Tỳ-ma-chất-đa-la khởi binh thì núi chúa Tu-di, hang sâu, vườn rừng đều chấn động mạnh. Chúng trời Tam thập tam các ngươi hãy mau mau trang bị đầy đủ binh khí đợi A-tu-la vương kia đến. A-tu-la vương Tỳ-ma-chất-đa-la Bát-ha-bà nổi dậy, đến đánh phá chúng trời, nay ta cũng đích thân cỡi voi Y-la-bà-na cùng với các chúng trời đến nơi ấy để chiến đấu. Vì sao? Vì ta thấy chúng trời có khả năng chiến đấu với A-tu-la vương Tỳ-ma-chất-đa-la Bát-ha-bà.

Thiên chủ Đế Thích nói xong, thì tất cả Thiên chúng trên Thiện pháp đường, trong thành Thiện kiến, mỗi mỗi thiên cung đều được ra lệnh: Rời khỏi thành Thiện kiến để quyết chiến đấu với A-tu-la vương Tỳ-ma-chất-đa-la Bát-ha-bà. Nghe xong, tất cả chúng trời đều vào rừng Chất-đa-la lấy tất cả binh khí. Vườn này đều có đầy đủ những dụng cụ chiến đấu. Bấy giờ, có cả trăm ngàn ức, vạn ức chúng trời chen nhau vào rừng ấy lấy tất cả dụng cụ chiến đấu. Tiếng binh khí va chạm vào nhau giống như tiếng sóng gầm, tất cả đều tấp nập, bụi tung đầy cả hư không. Thiên chúng đông đảo ấy, có chúng đi trên hư không, có chúng đi trên sườn núi, hoặc trong hang núi, cả thảy đều dàn khắp trận chiến, không có chỗ nào thiếu hở. Lại có các chúng trời đang dạo chơi trong rừng, nghe tiếng trống liền chạy tới rừng Chất-đa-la, bỏ qua những sự vui chơi, liền sử dụng binh khí, hết thảy hàng trăm vạn ức chúng trời đều cùng chiêm ngưỡng Thiên vương Đế Thích.

Thấy chúng trời như vậy, Thiên vương Đế Thích rất vui mừng, ngồi nơi bảo điện tráng lệ, được trang nghiêm bằng bảy báu, châu ngọc, vàng ròng, tỳ-lưu-ly, pha lê, xa cừ, ca la, ma-ni cùng dây lưới báu trời treo các linh báu đẹp đẽ, khác lạ. Do Đế Thích tạo tác nghiệp thiện theo đấy mà hưởng phước báo nên có được cung điện thù thắng này. Ánh sáng nơi thân Đế Thích hiện rõ, lộ ra oai đức không ai sánh bằng. Các chúng trời đứng đầy khắp nơi đỉnh, nơi sườn núi chúa Tu-di, hoặc ở trên hư không, cả thảy hàng trăm ngàn chúng đều cùng chiêm ngưỡng Thiên vương Thích-ca. Họ đang đợi xem Thiên chủ chiến đấu với A-tu-la vương. Ai nấy đều suy nghĩ, đặt ra các phương cách. Bấy giờ, Thiên chủ Đế Thích nói với ngự quan:

–Này hiền sĩ, ông hãy đến nói với voi trắng sáu đầu Y-la-bà-na vì nó có đầy đủ mọi năng lực của loài rồng lớn. Ta sẽ cỡi voi ấy để dẹp tan quân A-tu-la.

Nghe vậy, ngự quan liền đến ao hoa sen Như ý, nơi đây voi trắng sáu đầu Y-la-bà-na đang dạo chơi cùng với bầy voi. Vị quan hầu nói với voi con:

–Thiên chủ Thích-ca muốn cỡi voi báu để xua đuổi quân A-tu-la.

Voi con nghe vậy liền nói với voi báu. Voi Y-la-bà-na nghe lệnh bèn cùng người giữ voi đến chỗ của ngự quan, rồi tới Thiện pháp đường, quan hầu vào thưa Đế Thích:

–Thiên vương, voi báu bậc nhất nay đã đến rồi, xin thưa Thiên vương rõ.

Lúc này, Thiên chủ Đế Thích liền dùng sự nhớ nghĩ hóa voi báu này có trăm đầu, mặt mày sáng sủa, sạch sẽ, mỗi đầu có mười ngà thảy đều trắng sạch, trên mỗi ngà có mười ao hoa, trong mỗi ao hoa có ngàn hoa sen, mỗi hoa sen có mười đài hoa, mỗi đài hoa có trăm cánh, trong mỗi cánh hoa có trăm ngọc nữ dùng năm loại âm nhạc để ca hát vui chơi, phát ra âm thanh thánh thót không gì sánh bằng. Y-la-bà-na là voi báu thù thắng như vậy, được Thiên vương Đế Thích biến hóa khiến thân to lớn cả ngàn do-tuần,

màu sắc đẹp, trắng tinh, không gì hơn. Đế Thích cỡi lên mình voi để đến phá tan quân A-tu-la. Vô số các loại kỹ nhạc được tấu lên, hoặc có ca múa, hoặc có vui đùa, hoặc hò reo, kêu gọi, hết thảy đều hiện rõ uy đức đẹp đẽ khác lạ, rồi lần lượt rời khỏi thành Thiện kiến. Chúng trời thấy vậy liền ngự trên các bảo điện đủ màu sắc khác nhau và trang bị binh khí. Những kỹ nhạc, ca múa, đùa vui phát ra âm thanh vang động dồn dập khiến chư Thiên cùng nhau vui mừng, sung sướng, thấy Thiên chủ Đế Thích, họ càng vui vẻ gấp bội.

Bấy giờ, Thiên chủ Đế Thích ngồi ngay thẳng trên mình voi báu. Chỗ của vua ngồi nhờ diệu lực của công đức hợp thành, có vô lượng chúng trời vây quanh, oai nghiêm bậc nhất, các chúng trời khác cũng vây quanh bên Đế Thích. Ánh sáng của Thiên chủ cõi trời Tam thập tam sáng hơn trăm ngàn ánh sáng mặt trời, tỏa chiếu đầy cả hư không. Tiếng các kỹ nhạc hòa tấu vang khắp hai vạn do-tuần, dội xuống đến chỗ chiến đấu của A-tu-la. Lúc này, Tứ Thiên vương Hộ thế phát ra âm thanh lớn, bay lên hư không, đến chỗ Thiên chủ Đế Thích và gặp Thiên chủ cõi trời Tam thập tam ở giữa hư không, thưa:

–Thưa Thiên vương! A-tu-la vương Tỳ-ma-chất-đa-la Bát-ha-bà quyết đánh phá chúng trời, làm cho tất cả nơi chốn trong biển lớn đều náo loạn không yên, đến nỗi khiến cả trăm ngàn ngọn núi đều lay động. Chúng A-tu-la ra oai, vui mừng phát ra tiếng rất đáng sợ. Các loài cá và rồng nhỏ trong biển lớn đều mất hết sức lực. Vô số chúng sinh như quỷ La-sát nhỏ, quỷ Tỳ-xá-già đều bỏ mạng. Long ác hành theo phi pháp Bà-la-ma-thê thì vui mừng hả hê gầm hét như sấm động. Còn các Long vương pháp hành: Bà-tu-cát, Đức-xoa-ca thì âu sầu, lo lắng, tự giữ lấy thân mạng. A-tu-la vương Tỳ-ma-chất-đa-la ra khỏi nước, khiến cho sáu vạn núi chân kim Tu-di Lâu đều chấn động, tất cả chúng sinh quanh đấy đều khiếp sợ. Còn trời Man trì, trời Thường tứ ý, trời Ca-lưu, trời Tam không hầu đều ái ngại lo sợ, bất an, sai tôi đến gặp đại Thiên vương. Thiên vương nên chỉ ra phương cách để phá tan ba cảnh giới của quân A-tu-la kia. Đó là A-tu-la vương La-hầu, A-tu-la vương Hoa Man và A-tu-la vương Dũng Kiện, khiến chúng đều bị thất bại tan rã.

Đế Thích nghe xong, nói với trời Hộ thế:

–Ta đã biết trước cả rồi. A-tu-la vương Tỳ-ma-chất-đa-la Bát-ha-bà xuất binh làm não loạn cõi trời. Ta nay muốn xuống để bẻ gãy quân A-tu-la ấy cứu giúp chúng trời. Ta vì chánh pháp mà cứu giúp, hành theo chánh pháp. Pháp là cờ thù thắng, nên luôn cầu chánh pháp, ham thích chánh pháp, lìa bỏ phi pháp. Nhờ công đức này mà có thể phá tan quân A-tu-la, nhất định ta sẽ chiến thắng, chúng không thắng nổi ta đâu, đừng lo sợ gì cả! Ta nay đem đại quân đến chỗ A-tu-la, các ngươi chớ lo lắng. Vì sao? Vì người ở cõi Diêm-phù-đề hiếu dưỡng cha mẹ, cung kính các Sa-môn, Bà-la-môn, các bậc trưởng lão, biết ân, báo ân, tu hành theo chánh pháp, giữ gìn chánh pháp, vui vẻ trong chánh pháp, tin thờ chánh pháp, cúng dường các bậc tu phạm hạnh, biết quả báo của nghiệp, đối với sáu ngày trai giới, tự mình đều giữ trọn vẹn, thường hành bố thí, trì giới, tu phước, phát huy trí tuệ. Ta thường nhớ nghĩ và tu hành theo chánh pháp, vâng giữ và hành trì giới pháp. A-tu-la kia không hành theo chánh pháp nên chúng rất sợ hãi.

Nói xong, Thiên chủ Đế Thích đến đỉnh núi Tỳ-lưu-ly, trụ xứ của Tứ Thiên vương. Thấy Tứ Thiên vương, Thiên chủ Đế Thích nói với các chúng trời:

–Này Tứ Thiên vương Hộ thế, hãy tập hợp lại nơi đây để cùng nhau đánh dẹp quân A-tu-la.

Tứ Thiên vương Hộ thế thưa:

–Các chúng trời này thuộc quyền thống lãnh của Thiên vương, được Thiên vương ủng hộ, nương dựa vào Thiên vương nên không sợ A-tu-la và quân binh của chúng.

Chủ trời Tam thập tam nghe vậy thì rất vui mừng khen ngợi Thiên vương:

–Thiên vương luôn chiến thắng, chúng trời luôn chiến thắng.

Khen ngợi xong, trời Tam thập tam đến chỗ Tứ Thiên vương. Bấy giờ, Thiên chủ Đế Thích thống lãnh chúng trời với vô lượng trăm ngàn cung điện vây quanh. Thiên vương Đế Thích cỡi Tượng vương trắng lớn Y-la-bà-na, như trên đã nói. Thân tướng của Thiên chủ Đế Thích rất oai nghiêm, đẹp đẽ, ánh sáng của bảy báu rực rỡ giống như ánh chớp tỏa khắp hư không, vô lượng tiếng nhạc tưng bừng vang động khắp mười phương, trăm ngàn Thiên chúng hoan hỷ vây quanh ở núi Tu-di, chúng Càn-thát-bà tạo thêm vẻ trang nghiêm cho chư Thiên. Tiên thánh ca tụng, khen ngợi không gì sánh bằng, luôn cùng nhau thọ lạc. Đó là quả phước của nghiệp thiện nơi họ đã tạo nên đạt được an lạc bậc nhất.

Lúc này, Tứ Thiên vương thấy Thiên chủ Đế Thích đích thân lâm trận nên rất vui mừng. Thiên chủ Đế Thích nói với Tứ Thiên vương:

–Nay ta đến đây để hợp sức đánh bại quân A-tu-la, các ông đừng lo sợ, đại quân của chúng trời đều tập hợp về đây đông đủ.

Nghe vậy, Tứ Thiên vương vui mừng, tâu:

–Thưa Thiên vương, riêng một mình tôi cũng có thể đánh tan quân A-tu-la, huống chi có Thiên vương đến đây. Đại binh đều tập hợp sẵn sàng theo lệnh, nhờ có Thiên vương mà tôi không sợ A-tu-la chút nào cả.

Nói xong, Tứ Thiên chúng liền vây quanh rồi đứng qua một bên Đế Thích, xem xét phía quân địch là các A-tu-la vương Tỳ-ma-chất-đa-la, A-tu-la vương La-hầu, A-tu-la vương Dũng Kiện, A-tu-la vương Hoa Man. Nơi thân của Tứ Thiên vương thảy đều chỉnh tề với áo giáp kim cương của trời, tay cầm vũ khí với tâm niệm quyết đánh thắng quân A-tu-la. Các Long vương pháp hành như Bà-tu-cát, Đức-xoa-ca ở nơi điện báu uy nghiêm đẹp đẽ, tâm ý sẵn sàng chiến đấu, đứng qua một bên để chiêm ngưỡng Thiên chủ Đế Thích, đợi ban lệnh để phụng hành. Các Long vương đều nhìn xuống biển.

Bấy giờ, bốn A-tu-la vương bỗng nhiên đi ra, có vô số trăm ngàn quân binh vây quanh, tay cầm những khí cụ chiến đấu, nhắm phía trước tiến tới, không ngó hai bên, mặc dù có trăm ngàn ức đại chúng vây quanh. Tất cả núi Tu-di lưu đều chấn động. Trong số các A-tu-la vương thì bốn A-tu-la vương này là có sức mạnh hơn hết, lại hiểu rõ về kỹ thuật chiến đấu. Chúng ra khỏi nước giống như núi chúa Tu-di thứ hai, có các Long ác hành phi pháp Bát-ma-thê Tỳ-ma-chất-đa-la Bát-ha-bà cùng đi đến chiến trường. Binh chúng chư Thiên hiện ra đầy khắp cả hư không, còn quân A-tu-la thì đầy khắp trên biển cả, chuẩn bị trận đánh nhau lớn với chúng trời, nên đều suy nghĩ, muốn đứng qua một bên để xem trận chiến sắp diễn ra.

Khi ấy Tứ Thiên vương, Long vương Đức-xoa-ca, Long vương Bà-tu-cát, thưa Đế Thích:

–Thưa Thiên vương! Quân A-tu-la đang đứng ở phía trước chúng ta, vì sao Thiên vương không ra lệnh cho chúng tôi xung trận?

Thiên chủ Đế Thích nói với Thiên chúng và các Long vương:

–Nay ta sẽ sai Tứ Thiên vương Hộ thế xuống cõi Diêm-phù-đề quán xét các chúng sinh có hiếu dưỡng cha mẹ, cung kính các Sa-môn, Bà-la-môn, tùy thuận tu hành theo chánh pháp chăng, thì có thể phá tan quân A-tu-la. Trời nhờ có chánh pháp ủng hộ,

nương dựa vào chánh pháp. Do chánh pháp tăng trưởng nên chúng trời cũng được tăng trưởng, chánh pháp tổn giảm thì chúng trời cũng tổn giảm. Ta nay sai các ông xuống cõi Diêm-phù-đề đến thế giới của loài người xem rõ tình hình.

Nói xong, Thiên chủ Đế Thích liền ra lệnh cho Tứ Thiên vương:

–Ông hãy mau mau xuống cõi Diêm-phù-đề quán xét các chúng sinh, xem họ có tùy thuận theo chánh pháp, hiếu dưỡng cha mẹ, cung kính cúng dường hàng Sa-môn, Bà-la-môn, các bậc trưởng lão, tự mình giữ gìn trai giới, hành bố thí, trì giới, không buông lung, tùy thuận theo chánh pháp không?

Nghe xong, trong khoảnh khắc như mũi tên bắn, Tứ Thiên vương Hộ thế đã tới cõi Diêm-phù-đề, đến từng trụ xứ, từng xóm làng, thành ấp, doanh trại, ngả đường, từng quốc độ, xem xét hết thảy đều thấy dân chúng cõi Diêm-phù-đề hiếu dưỡng cha mẹ, cúng dường các Sa-môn, Bà-la-môn và các bậc trưởng lão, tất cả ai nấy đều như pháp tu hành. Thấy vậy, Tứ Thiên vương Hộ thế rất vui mừng, chỉ trong giây lát đã về tới chỗ Đế Thích, vô cùng hoan hỷ, thưa:

–Thật đáng vui mừng, thưa Thiên chủ Thích-ca! Vì người nơi cõi Diêm-phù-đề tu hành theo chánh pháp, hiếu dưỡng với cha mẹ, cung kính các Sa-môn, Bà-la-môn và các bậc trưởng lão, hành bố thí, tu đức, làm cho chúng trời được tăng trưởng, quân A-tu-la tổn giảm.

Nghe xong, Thiên chủ Đế Thích càng hoan hỷ bội phần, nói với Tứ Thiên vương Hộ thế:

–Tất cả chúng trời hãy nên vui mừng, ta nay sẽ đánh tan quân A-tu-la. Vì sao? Vì người ở cõi Diêm-phù-đề phần nhiều đều tu phước đức.

Chúng trời nghe vậy đều thích thú, khiến sức lực tăng thêm gấp mười lần lúc trước, cùng tâu Thiên vương:

–Vì sao chưa ban lệnh xung trận? Chúng ta đã nhờ vào oai lực của Thiên vương nên sẽ đánh bại kẻ thù, khiến cho chúng trời thắng lớn.

Thiên chủ Đế Thích nói với các Long vương Đức-xoa-ca, Bà-tu-cát:

–Các ông hãy tiến quân thật nhanh đến chỗ Long vương phi pháp Bát-ma-thê ấy, đừng đến nơi dàn quân của A-tu-la vương Tỳ-ma-chất-đa-la.

Nghe xong, các Long vương Bà-tu-cát, Đức-xoa-ca liền tiến quân thật nhanh đến chỗ quân rồng phi pháp Bát-ma-thê, bạn của A-tu-la, tuôn mưa lửa dữ. Lúc ấy, A-tu-la vương Tỳ-ma-chất-đa-la Bát-ha-bà liền sai Bát-ma-thê phóng ra tia chớp cháy rực, nhưng tất cả rồng ác trên thân đều bị lửa đốt cháy, chịu mọi thứ khổ não, chỉ trong khoảnh khắc đã bị phá tan, lui chạy nhanh đến báo cho quân A-tu-la:

–Nếu quân phân tán ra thì không thể thắng quân binh đông đảo của kẻ thù được! Tất cả nên tập hợp lại để chiến đấu mới mong thắng được.

Nói vậy rồi, các Long ác liền chạy đến chỗ hai Long vương Bà-tu-cát, Đức-xoa-ca. Thấy Long ác đến, Long vương Bà-tu-cát nói với Long vương Đức-xoa-ca:

–Do tâm xấu ác sân giận mà chúng đến đây. Chúng ta sẽ làm suy não chúng để chúng không dám trở lại nữa. Nếu không trừng trị thích đáng thì chúng cứ luôn đến não loạn chúng ta như vậy.

Nói xong, Long vương Đức-xoa-ca liền đi nhanh đến chỗ Long vương Bát-ma-thê, từ trên hư không mưa xuống vô số lửa dữ, phóng ra khói lửa thiêu đốt Long ác ấy. Bị thiêu đốt, Long ác bèn rút chạy đến chỗ A-tu-la để mong được cứu sống. Thấy sự tình này, A-tu-la vương La-hầu nói:

–Loài rồng này bị thua trận nên rút chạy về đây. Chúng tôi làm sao bỏ các ông cho đành!

Nói rồi, A-tu-la vương La-hầu ra sức chạy tới. Thấy A-tu-la vương La-hầu đến, trời Ca-lưu cũng tiến ra để giao chiến. Thật là ác liệt! Giống như bên bờ dốc hiểm, các A-tu-la nhỏ ở nơi biển lớn đều điếc cả tai, hoặc có tên khiếp sợ đến nỗi mất mạng. Từ không trung lại tuôn mưa đao rơi xuống tới tấp cả trăm ngàn vạn số. Khi chiến đấu như vậy, nếu chúng trời bị chém đứt tay chân thì liền mọc ra, hoàn toàn vô sự, toàn bộ thân hình cũng như thế, không mệnh hệ gì, sắc tướng không thay đổi, vẻ đẹp đều như cũ, chỉ trừ khi nào bị chặt đầu hoặc đứt nửa thân mình. Trời và A-tu-la oán thù nhau, chiến đấu như vậy, nếu A-tu-la bị chúng trời chém đứt thì không mọc ra lại, cũng như con người, phải chịu các thống khổ, chứ không như cõi trời. Bấy giờ, trời Ca-lưu cùng A-tu-la vương La-hầu chiến đấu dữ dội. Trời Ca-lưu lại lấy vô số núi lớn đổ tuôn xuống chỗ quân A-tu-la, khiến mặt trận của kẻ địch bị phá vỡ, tan rã thành trăm ngàn phần. Thấy quân mình bị phá tan, A-tu-la vương La-hầu liền dùng núi lớn rộng ba trăm do-tuần khiến chạy ào đến chỗ chúng trời. Trời Ca-lưu thấy vậy liền giương cung lắp tên cũng chạy tới bắn vào núi khiến tan tành như cát vụn rớt xuống biển, rồi từ hư không lại mưa đao xuống. Quân A-tu-la thấy vậy, do tâm súc sinh ít mạnh mẽ nên càng khiếp sợ, bèn chạy tới chỗ quân của A-tu-la vương Dũng Kiện. A-tu-la vương Dũng Kiện thấy binh chúng thoái lui, liền nói:

–Đại vương La-hầu này chỉ có thân to, nhưng trống rỗng, không có chút sức lực nào cả, bị trời đánh bại phải chạy đến đây để mong được cứu giúp, thật giống như đám A-tu-la tầm thường không khác. Vì không có sức mạnh, chứ nếu có thì chỉ một thân ấy cũng có thể phá trừ được tất cả chúng trời. Thân ấy như núi Tu-di chúa thứ hai, trời Ca-lưu này dũng mãnh bậc nhất, có thể chống cự lại thân to lớn ấy, nhưng không thể hủy hoại được.

Nói xong, A-tu-la vương Dũng Kiện liền cùng với chúng Đà-ma-hầu chạy đến chỗ trời Ca-lưu để tiếp tục đánh nhau. Chúng trời thấy vậy liền nói với trời Man trì:

–Xin đến mau! Xin đến mau! A-tu-la vương Dũng Kiện đang thống lãnh đại quân A-tu-la đến chỗ chúng ta.

Nghe vậy, trời Man trì liền cho quân tiến thật nhanh đến chỗ của A-tu-la vương Dũng Kiện và La-hầu. A-tu-la vương La-hầu cùng với A-tu-la vương Dũng Kiện lại trang bị cẩn thận, quay trở lại chỗ chúng trời chiến đấu với trời Ca-lưu. Nhớ đến thù oán từ xưa, hai A-tu-la vương bèn dùng núi đá lớn ném về phía kẻ địch. Trên không vẫn mưa đao, tên và nhiều loại khí giới và ném cây to tung kín khắp hư không, chẳng còn thấy nhau được. Trong hàng trăm ngàn trận đánh nhau, không trận nào dữ dội bằng trận chiến này. Những bộ phận trên thân của chúng trời nếu có bị hại thì lại mọc ra, như trên đã nói, còn quân A-tu-la thì không như vậy, cũng như pháp của loài người. Các quân binh thuộc chúng trời thì chỉ khi nào bị chặt đầu thì mạng không giữ được, nếu bị chém giữa eo lưng thì cũng không sống được.

Lúc này, chúng trời bị tổn giảm thì ít mà chúng A-tu-la bị tiêu diệt thì nhiều. A-tu-la đã bị chúng trời phá tan, quân binh còn lại thì rút lui xuống biển hầu mong được cứu giúp. Chúng trời bèn kêu to, quân A-tu-la nghe tiếng ấy đều mất hết oai lực, mạng sống càng trở nên mỏng manh, còn A-tu-la vương La-hầu, A-tu-la vương Dũng Kiện thì chạy về thành cũ, nhưng đứng ngoài cửa, không dám vô.

Bấy giờ, A-tu-la vương Hoa Man ở cảnh giới thứ ba thấy các A-tu-la vương La-

hầu, Dũng Kiện bị chúng trời đánh bại nên nói với quân lính:

–Quân của chúng ta đã đến hết đây rồi. Hãy chuẩn bị chiến đấu với chúng trời. Chúng ta có sức mạnh lớn, trời đâu làm gì ta được!

Nói xong, A-tu-la vương Hoa Man cùng quân mình chạy đến chỗ chúng trời và tập hợp số tàn quân của A-tu-la vương La-hầu, Dũng Kiện, tất cả trở lại quyết đánh với chúng trời. Chúng nói với nhau:

–Vì sao dối xưng là A-tu-la vương mà lại tháo chạy tán loạn? Chính bản thân mình không có sức mạnh, lại không có tài chiến đấu, ngay cả binh đao tốt cũng không có. Giả sử có về đến cung thành thì bị vợ con hủy nhục.

Nói xong, khí lực của chúng A-tu-la phục hồi mạnh mẽ, thân như núi lớn, tay cầm binh khí tiến nhanh như gió hướng tới chỗ chúng trời để quyết đấu. Lúc ấy, thiên sứ và trời Man trì, trời Thường tứ ý, trời Ca-lưu cùng nhau bàn bạc:

–Tất cả quân A-tu-la đều đã tập hợp lại, đang tiến đến chỗ chúng ta. Chúng ỷ vào sức mạnh của mình mà sinh tâm kiêu mạn, không biết sức lực hơn hẳn của trời.

Nói xong, chư Thiên cùng tiến về phía quân A-tu-la giao chiến. Phía trên cao nào mưa núi lớn, mưa đá tảng, đao kích, lại cùng đánh chém, giết hại nhau vô số, bức bách nhau vô số, thật là ác liệt, thây chết nằm khắp trên biển. Hai bên cứ ùa vào đánh chém nhau bằng mọi cách, không thể nói hết. Rồng cùng với rồng cũng đánh nhau kịch liệt.

Thấy vậy, Thiên chủ Đế Thích nói với chúng trời Tam thập tam:

–Hãy chuẩn bị đầy đủ và nhanh lên. Tất cả quân A-tu-la đều đã đến đây, chỉ trừ A-tu-la Bát-ha-bà. Ta sẽ cỡi voi trắng sáu ngà Y-la-bà-na để đến chiến đấu với A-tu-la vương Bát-ha-bà.

Nói với chư Thiên xong, Thiên chủ Đế Thích khích lệ voi chúa trắng Y-la-bà-na:

–Bây giờ ta cỡi ngươi đến dẹp tan A-tu-la vương Tỳ-ma-chất-đa-la và quân binh của hắn.

Rồi Thiên chủ Đế Thích tay cầm chày kim cang, xem xét khắp trận chiến đang diễn ra, thấy chúng trời đại thắng, quân A-tu-la thua to rút chạy, khí thế của chúng trời vô cùng mạnh mẽ, Thiên vương Đế Thích rất mừng vui sung sướng. Khi ấy, A-tu-la vương Bát-ha-bà thấy sự tình này, suy nghĩ: “Vô lượng ức na-do-tha quân binh của nơi ba cảnh giới của A-tu-la đang chiến đấu đều mất hết dũng khí và đã bị phá tan như trước.

Tất cả những hình ảnh thấy ở ao Nhất thiết quán đều không sai, đúng như thật không chút hư dối. Nay ta sẽ đến để phá tan Thiên chủ Đế Thích và các chúng trời”.

A-tu-la vương Bát-ha-bà suy nghĩ xong, chúng trời đã kéo đến nơi cửa vào đáy biển. Bấy giờ A-tu-la vương Tỳ-ma-chất-đa-la Bát-ha-bà hết sức giận dữ, khiến các núi lay động, nước trong biển bắn tóe lên. Ánh sáng của mặt trời trên đỉnh núi đều biến thành màu đỏ. Quân binh A-tu-la nơi đáy biển chúng trời thắng trận, quân A-tu-la bỏ chạy tan tác, nên cũng chạy hết xuống biển, không ai còn sức lực, cũng không ai cứu giúp được, nên tất cả đều hỗn loạn. Chúng trời la hét dữ dội khiến hết thảy quân A-tu-la đều mất hết khí thế. Chúng nói với nhau:

–Ta nay không còn sức lực nữa. Không ai cứu giúp cả.

Có A-tu-la nói:

–Đừng sợ! Đừng sợ! Hãy quay lại chiến đấu, đừng chạy nữa!

Vừa nói xong, bỗng thấy mưa đá từ trên đỉnh núi ào xuống đánh vào quân A-tu-la. Chúng trời rất vui, la hét:

–Hãy bắt lấy A-tu-la, hãy bắt lấy hết quân binh A-tu-la! Hãy giết hết loài súc sinh phi pháp hành ác kia, vì chúng luôn đến quấy nhiễu đánh phá chúng ta. Chúng không thể chiến đấu nổi, vì chúng nhát như chim, quạ, không có ý chí dũng mãnh, không biết sử dụng tốt đao kích, nên chúng phải bị thua trận, khiến không dám quay lại nữa. A-tu-la này chiến đấu không biết thời cơ.

Tất cả chúng trời đều vui mừng như vậy rồi cùng nhau hướng đến đánh dẹp quân A-tu-la. Khi chiến đấu, chúng trời sân giận thì mắt đỏ ngầu giống như ráng đỏ. Lại tuôn mưa đao, kích, mưa lửa dữ, giống như những trận mưa lớn vào mùa thu. Chúng trời đánh tan quân A-tu-la như thế.

Khi ấy, A-tu-la vương Bát-ha-bà ngồi trên điện có trăm ngàn vòng với vô lượng ức A-tu-la tùy tùng vây quanh. A-tu-la vương Bát-ha-bà mưa các loại đao, kích, dùng tay bưng núi lớn khoảng một do-tuần, cho tới năm do-tuần, ném mạnh về phía chúng trời. A-tu-la vương La-hầu thấy sự việc ấy nên khí lực phục hồi lại ngay, nên dẫn quân quay lại chiến đấu. A-tu-la vương Bát-ha-bà an ủi quân binh:

–Đừng sợ hãi! Đừng sợ hãi! Ta nay đến đây là để phá tan hết thảy chúng trời để chúng phải thua trận. Các ngươi chớ sợ sệt, các A-tu-la vương cũng đừng khiếp sợ. Nếu các ngươi trở về cung thành cũ, đến chỗ vợ con thì làm sao dám xưng mình là bậc trượng phu? Thật ra các ngươi không có chút dũng mãnh nào cả, chỉ dối xưng mình là trượng phu thôi!

Nói vậy rồi, A-tu-la vương Bát-ha-bà tiến quân nhanh về phía chúng trời. Thấy vậy, chúng trời cũng cho quân ào đến thật nhanh. Hai bên giao chiến với nhau thật dữ dội, la hét vang dội, làm chấn động cả khe suối, hang hẻm trong núi Tu-di lưu.

Bấy giờ, A-tu-la vương La-hầu chạy đến chỗ trời Ca-lưu, A-tu-la vương Dũng Kiện tay cầm kích lớn chạy tới chỗ trời Man trì, A-tu-la vương Hoa Man thì tay bưng núi lớn khoảng ba do-tuần chạy lại nơi chúng trời Tam không hầu và sứ giả trời. Trận chiến ác liệt đã diễn ra như vậy, hết thảy chúng sinh chỉ nghe nói cũng đều rợn người, huống chi là chính mắt trông thấy. A-tu-la vương Bát-ha-bà lại muốn mau chóng đánh tan chúng trời giống như gió thổi mây, vì tự ỷ mình có sức mạnh lớn nên không sợ kẻ địch. Lúc ấy, Tứ Thiên vương thấy quân binh rối loạn liền đến thưa với Thiên chủ Đế Thích chủ trời Tam thập tam:

–Thưa Thiên vương, chúng trời chiến đấu một mình, e bị quân A-tu-la đánh thắng. Thiên vương! Xin hãy mau mau đến đó, đừng để chúng trời bị tiêu diệt mà lũ súc sinh kia lại thắng. Thiên vương, xin hãy nhanh lên! Tất cả chúng trời ở đây xin hãy rời Thiện pháp đường và tiến quân thật nhanh!

Nghe nói như thế, tất cả chúng trời cõi Tam thập tam đều tiến nhanh đến chỗ A-tu-la vương Tỳ-ma-chất-đa-la Bát-ha-bà cùng tuôn mưa đao, tên. Phía trên trời Tam thập tam thì A-tu-la vương Bát-ha-bà đang tuôn mưa núi đá lớn đầy khắp hư không. Hết thảy quân binh hai bên đều hợp lại để chiến đấu, la hét dữ dội. Mỗi bên đều cho rằng quân mình thắng trận. Chiến đấu như thế khiến cho trăm ngàn núi va vào nhau, bị đánh tan nát vụn như bụi tung khắp hư không, cả ngàn do-tuần. Trong đám mây bụi mù này lại thay nhau nào mưa tên, nào mưa núi, giống như mưa vào mùa thu, làm cho vô số ức chúng A-tu-la bị tiêu diệt không trở về được. Nơi chúng trời cũng có rất nhiều người bị chết. Đám A-tu-la nhút nhát vì lo giữ thân mạng nên kéo chạy về cung thành cũ, quân thất trận còn lại cũng đã vào thành hết cả. Lúc ấy, các phụ nữ A-tu-la đến hỏi:

–Hiện nay chồng tôi ở đâu?

A-tu-la trả lời:

–Quân A-tu-la chiến đấu với chúng trời và đã đánh tan kẻ địch. Mọi người nên vui mừng, không bao lâu họ sẽ về tới nơi.

Các người vợ A-tu-la liền đến đến ao Nhất thiết quán để xem xét quân A-tu-la. Họ thấy chúng trời thắng trận, quân A-tu-la bị tan rã, thây chết nằm ngổn ngang, số còn sống thì chạy tứ tung. Thấy vậy, các người vợ đau buồn sầu não té quỵ trên đất, khóc lóc, kêu gào thảm thiết, đấm ngực la hét, bức tóc, đánh vào thân, nước mắt ràn rụa. Thấy hình ảnh chồng chết trong ao, các bà vợ càng thêm sầu não. Trời và A-tu-la đã đánh nhau kịch liệt như vậy, còn A-tu-la vương Bát-ha-bà cùng với vô số ức A-tu-la theo hộ vệ đi đến chỗ Đế Thích. Thấy thế, Đế Thích nói với chúng trời:

–Nay quân A-tu-la này lại quay đến đây chiến đấu với chúng ta, thật khó có thể chế ngự được chúng. Chúng ta hãy lấy chánh pháp làm bạn để phá sạch quân địch, giống như ánh sáng trừ tối tăm.

Nói xong, Đế Thích cỡi voi chúa trắng Y-la-bà-na. Voi ấy đi rất nhanh, giống như tên bắn, có cả chúng trời Thiện pháp theo hộ vệ từ trên cao hạ xuống, thẳng tới chỗ quân A-tu-la, nhổ hết các cây cối to lớn, quăng vào đầu của quân A-tu-la, lại ném đá tảng lớn, mưa tên lớn vào chỗ A-tu-la vương Bát-ha-bà. Lúc này, A-tu-la vương Bát-ha-bà cỡi xe lớn tiến đánh Thiên chủ Đế Thích. Trời Đế Thích nói với A-tu-la vương Bát-ha-bà:

–Ngươi là đồ súc sinh, trụ vào đạo phi pháp. Ngươi đi đến đâu ta cũng sẽ đánh thắng, khiến ngươi phải quay về dưới biển.

Tỳ-ma-chất-đa-la Bát-ha-bà nói với Thiên chủ Đế Thích:

–Ta sẽ đánh bại ngươi và cả chúng trời nữa.

Tỳ-ma-chất-đa-la Bát-ha-bà bèn lấy núi vàng lớn khoảng năm trăm do-tuần ném mạnh vào chúng trời. Thấy núi vàng bay đến, voi chúa trắng Y-la-bà-na phun ra gió dữ thổi vào núi ấy làm cho nó tan nát như cát và rơi xuống biển. A-tu-la vương thấy núi vàng bị nát vụn, lại lấy núi bằng kim cương khoảng năm trăm do-tuần quăng vào trời Đế Thích. Lúc ấy, voi chúa trắng Y-la-bà-na bèn dùng vòi đón lấy, đánh trở lại vào ngực A-tu-la vương Bát-ha-bà khiến tướng A-tu-la phải nhào lộn. Thấy vậy, trời Tam thập tam la to:

–Súc sinh kia, ngươi đã bị Thiên vương đánh bại, bị voi trắng đánh khiến phải đảo lộn, huống chi là Đế Thích tay phóng chày kim cang.

Nghe nói vậy, tất cả chúng trời liền cùng ào đến chỗ quân A-tu-la. Có trời lấy đá tảng lớn, có trời dùng cây lớn hoặc núi lớn, kích lớn, mâu lớn, hoặc làm sấm sét nổi lửa mịt mù. Hoặc cầm lưỡi lê chém đâm, cầm đao luân, đao kích đánh phá. Có trời đi trên hư không, có trời cầm cung tên, cầm núi Vi, cầm xoa, có trời theo pháp để chiến đấu, có trời theo đạo lý, vâng giữ, hoặc dối gạt, hoặc chiến đấu bằng lửa, bằng nước, bằng cưa, bằng móng tay, bằng xe, hoặc la to khiến người nghe không thể chịu nổi. Hoặc lấy chân đạp, hoặc chiến đấu bằng tay. Những loại binh khí như vậy đều có đầy đủ nơi thân. Đế Thích đốc thúc và tất cả chúng trời cùng nhắm đến chỗ quân A-tu-la. Thấy chúng trời cầm tất cả binh khí ào đến thì các A-tu-la vương Bát-ha-bà, La-hầu, cũng tiến quân lại chỗ Đế Thích. Chúng trời thấy bốn A-tu-la vương cùng tiến tới chỗ Thiên chủ Đế Thích, nên thảy đều chuẩn bị để xung trận. Thiên chủ Đế Thích tự xem qua chúng trời, liền nói với A-tu-la:

–Đám súc sinh các ngươi vì sao mà ngu si như vậy, không hiểu biết gì cả? Hết

thảy sức mạnh của A-tu-la không bằng sức lực của một vị trời. Chỉ một trời Tam thập tam cũng có thể phá tan quân binh các ngươi. Vì sao? Vì trời có sức mạnh lớn của chánh pháp, còn các ngươi thì không có. Pháp và phi pháp cách nhau rất xa, giống như ánh sáng mặt trời so với chốn tối tăm. Như lấy lời nói thật so với lời nói hư dối. Như núi Tu-di đem so với các núi nhỏ. Như lấy pháp giải thoát so với sự trói buộc. Như tăng trưởng so với tổn giảm. Như bạn lành so với oán thù. Như lấy nước cam lồ so với thuốc độc. Như giữa trưa so với chiều tối. Như chân châu so với thứ ngọc giả. Như giàu sang so với nghèo khổ. Giống như đi sứ so với ở một chỗ. Như ánh sáng đom đóm so với ánh sáng mặt trời. Như kẻ không chân so với gió mạnh. Như vậy, giữa hai bên đã cách nhau rất xa. Như người mù so với người mắt sáng. Như lấy đường gập ghềnh so với đường bằng phẳng. Như đem ngoại đạo so với Như Lai. Giống như hư không so với mặt đất. Như lấy một niệm so với một kiếp. Ngươi với ta cách xa một trời một vực cũng như vậy. Ngươi không thuận theo chánh pháp, còn ta thì kính trọng chánh pháp. Ngươi là kẻ ngu si, còn ta thì có trí tuệ. Ngươi không tu phước, còn trời tu hành theo phước đức. Ngươi là súc sinh, ta là trời trong sạch. Nếu biết như vậy rồi, ngươi không nên chiến đấu với ta nữa.

Nói xong, Đế Thích liền khiến voi chúa Y-la-bà-na hướng đến A-tu-la nói kệ:

Chánh pháp thắng phi pháp
Nói thật thắng nói dối
Trí tuệ thắng ngu si
Trời thắng A-tu-la.

Nói vậy xong, Thiên chủ Đế Thích bèn hóa thành voi Y-la-bà-na hướng tới quân A-tu-la, vượt qua nhanh như gió, cầm ngàn chày kim cương nhọn, khiến quân A-tu-la hoảng sợ, nhưng không có tâm giết hại. Thấy Thiên chủ Đế Thích, quân A-tu-la cũng tiến tới thật nhanh. Bấy giờ, Tứ Thiên vương, chúng trời Tam thập tam cũng đều tụ hội đầy đủ. Trời và A-tu-la giao chiến, hai bên đều hy vọng mình thắng trận nên chém giết lẫn nhau. Quân A-tu-la có tên bị thương hoặc bỏ mạng, có tên nhút nhát lùi chạy về, có tên ở lại xem, có tên khởi ý nghĩ muốn trở về, có tên tức giận hoặc si loạn, sợ hãi. Thiên chủ Đế Thích liền biến hóa khiến A-tu-la chỉ thấy voi chúa trắng Y-la-bà-na, trên mỗi mỗi đầu có ngàn vị Đế Thích, trong tay đều cầm chày kim cương ngàn mũi nhọn. Tất cả binh khí cũng như các ao sen như trước đã nói. Trong ao sen có vô lượng ngàn ức Thiên vương Đế Thích. Voi Y-la-bà-na hóa làm mười đầu, trên mỗi mỗi đầu có ngàn ao tắm, trong mỗi mỗi ao tắm có ngàn hoa sen, mỗi mỗi hoa sen có trăm đài hoa, mỗi mỗi đài hoa có ngàn cánh. Mỗi đài hoa nơi đầu voi có trăm ngàn ức Thiên vương Đế Thích cầm ức na-do-tha loại vũ khí, kiếm báu kim cương, không có chỗ xen hở. Thấy sự việc biến hóa như vậy, quân A-tu-la khiếp sợ suýt chết, suy nghĩ: "Thiên chủ Đế Thích đầy khắp hư không, không có chỗ trống, tay cầm những loại khí giới nào dao, mác, thân tướng oai vệ mạnh mẽ, với đủ loại binh khí kia thật đáng kinh sợ". Suy nghĩ như thế, A-tu-la càng sợ hãi nên chạy vội xuống nước. Quân binh của trời Đế Thích cũng đầy khắp ở biển lớn. Bấy giờ, A-tu-la tuy sợ hãi khiếp vía nhưng cũng cùng nhau nói với A-tu-la vương Bát-ha-bà:

–Đại vương A-tu-la, đừng sợ sệt! Chúng ta có thể đánh thắng được Thiên vương Đế Thích.

Nghe thế, A-tu-la vương Bát-ha-bà chạy thật nhanh đến chỗ voi chúa trắng Y-la-bà-na. Y-la-bà-na tức khắc dùng vòi quấn lấy thân A-tu-la vương quay tròn trên hư không giống như người lắc linh, đến khi kẻ địch gần chết mới chịu thả. Khi được thả ra,

nghỉ một chút, A-tu-la vương Bát-ha-bà nói với chúng A-tu-la:

–Một người không thể đánh bại Đế Thích, phải tận lực hết cả sức mạnh của A-tu-la để đánh thắng địch thủ.

Khi ấy, bốn A-tu-la vương liền tiến quân đến chỗ voi chúa Y-la-bà-na. Đế Thích thấy vậy liền phóng mưa đá kim cương đánh vào quân A-tu-la khiến chúng phải tháo chạy, chỉ trừ là không bị giết. Bấy giờ, A-tu-la mưa vô số núi lớn, đao, kiếm, mâu xuống chỗ quân của Thiên vương, giống như mưa vào mùa hè, nhưng thân Thiên vương vẫn oai nghiêm không bị thiệt hại gì cả. Thiên vương cùng A-tu-la giao chiến dữ dội như vậy, các chúng trời khác thấy thế bèn chạy đến trợ chiến. Quân A-tu-la lại ào theo chúng trời để giao chiến, gây ra vô số não loạn. Cảnh tượng thật khủng khiếp, náo động tột cùng.

Chúng trời và A-tu-la đánh nhau dữ dội như vậy, với vô số khí giới được sử dụng, vô số chiến thuật được áp dụng để giành thắng lợi. Tuy thấy vô số chúng A-tu-la đang ở trước mặt mình, nhưng Thiên chủ Đế Thích không giết, chỉ muốn xua tan khiến chúng phải tháo chạy mà thôi. Lúc này, A-tu-la vương Bát-ha-bà Tỳ-ma-chất-đa-la và quân binh thua chạy tán loạn tìm người cứu giúp, tìm nơi nương tựa, rồi trở về nơi biển lớn, chỉ tới cửa thì đã mất hết sức lực. A-tu-la vương Tỳ-ma-chất-đa-la Bát-ha-bà cỡi xe trăm ngàn căm để chống địch, ra lệnh cho ba A-tu-la vương kia chạy trước để làm cho chúng trời phải sợ sệt, hỗn loạn. Lúc đó, Thiên vương Đế Thích nói với voi chúa trắng Y-la-bà-na:

–Hãy mau mau đuổi theo A-tu-la vương Tỳ-ma-chất-đa-la. Vì kiêu mạn, chúng tự cho mình có sức mạnh, ngươi hãy nhanh chóng tiến đánh dẹp sạch xe trăm ngàn căm của hắn đang cỡi. Bậc Đại tiên đã giảng dạy giới "không sát sinh" là đường vào Niết-bàn. Lời dạy này rất đúng, vì chúng sinh đều yêu mến thân mạng mình, nên đừng giết hại họ. Ngươi hãy mau đến đó phá hủy xe của hắn tan ra làm trăm ngàn mảnh.

Nghe lệnh xong, voi chúa trắng Y-la-bà-na liền biến hóa thân mình nhanh như gió thổi, đã ào tới biển lớn. A-tu-la vương Bát-ha-bà Tỳ-ma-chất-đa-la thấy vậy càng sợ hãi, ở nơi đáy biển đi ra thật nhanh, nhưng chẳng còn sức lực nào để tấn công. Nhờ khí lực mạnh mẽ, voi chúa Y-la-bà-na xông tới chỗ Bát-ha-bà đoạt lấy xe, khiến vua A-tu-la phải rớt khỏi xe và văng ra ngoài. Voi Y-la-bà-na hiện ra trước mặt A-tu-la vương Bát-ha-bà và bẻ nát xe báu kia, giống như bẻ củi khô mục. Lúc ấy, A-tu-la vương Hoa Man cũng mất hết sức lực, suýt chết và nghĩ đến vợ con nên vội vàng chạy xuống cửa biển. A-tu-la vương Dũng Kiện cũng chạy trốn dưới nước, ẩn vào cửa cung để mong thoát mạng. Còn A-tu-la vương La-hầu cũng phải lẫn trốn, chui vào cửa, cả ba đều mong thoát chết. Tuy có thân tướng to lớn, nhưng cả chúng A-tu-la đều không còn khí lực. Thấy chúng A-tu-la bị thất bại, chúng trời rất vui mừng, nói:

–Quân A-tu-la đã bị phá tan, tháo chạy hết cả!

Chúng trời trời thấy vậy, đều nói:

–Chúng ta sẽ đi xuống cửa của chúng để quan sát xem đám A-tu-la bị thua trận tan tác ra sao.

Các trời đều đi thật nhanh xuống biển, thấy quân A-tu-la bị tan tác giống như gió mạnh thổi tan mây nổi. Thấy vậy, Thiên chủ Đế Thích nói với chúng A-tu-la:

–Vì sao các ngươi tự mình gây ra việc xấu ác này, làm cho vô số chúng A-tu-la phải mất mạng? Các ngươi gây oán thù với chúng trời thật chẳng lợi ích gì. Vì người trong cõi Diêm-phù-đề đều thuận theo chánh pháp tu hành. Do loài người tu thiện nên chúng trời có sức mạnh. Nếu loài người hành bất thiện thì trời bị tổn giảm. Các ngươi

không biết thời cơ cứ gây oán thù với ta, đâu có ích lợi gì! Các ngươi muốn đánh chúng trời nhưng ngược lại chỉ tự mình chuốc lấy thảm hại.

Nghe vậy, chúng A-tu-la đều lặn xuống nước để mong được sống. Thiên chủ Đế Thích bèn ra lệnh:

–Chúng trời hãy lui binh, trở về trụ xứ của mình. Quân A-tu-la đã mất hết khí lực cả rồi, chỉ còn mạng sống nhỏ nhoi. Hãy tha cho chúng.

Chúng trời thưa Thiên vương:

–Đám A-tu-la này không thể chế ngự được, không biết lượng sức mình, không xét kỹ sức người. Chúng ta nên quay lại đánh tan, khiến chúng không còn trở lại cõi trời quấy phá, có thế chúng ta mới hưởng trọn an lạc, không khổ não về A-tu-la nữa. Bọn A-tu-la này vì sao cứ muốn làm não hại những người tu hành theo chánh pháp? Nếu ta không trả thù thì quyết không trở về.

Nói xong, chúng trời đều mang theo tất cả khí giới nào dao, gậy, mâu, giáo... tiến quân thật nhanh đến chỗ quân A-tu-la, tạo mọi uy hiếp, khiến chúng càng bị tán loạn, nhưng không giết chết. Bấy giờ, Thiên chủ Đế Thích khởi tâm Từ bi, sợ A-tu-la vương Bát-ha-bà kinh hãi mà chết, nên nói với chúng trời:

–Các ngươi phải nên khởi phát lòng Từ bi.

Nói xong, Thiên chủ Đế Thích cùng tất cả chúng trời ở Thiện pháp đường trở về thiên cung. Thấy Thiên chủ Đế Thích lui quân, Tứ đại Thiên vương bèn nói với chúng trời Tam thập tam:

–Thiên vương đã lui binh, các ngươi cũng nên trở về.

Được thắng trận lớn, tất cả chúng trời đều vui mừng, cùng trở về trụ xứ. Thiên vương Đế Thích cỡi voi chúa trắng Y-la-bà-na, được chư Thiên trời Tam thập tam hết lời ca tụng, khen ngợi. Sau đó tất cả cùng đến cõi trời thứ hai *(trời Đao-lợi)*, tới Thiện pháp đường, còn các chúng trời khác đều về bổn cung. Tất cả chúng trời đều đặt áo giáp vào rừng Tập điện. Voi chúa Y-la-bà-na hiện nguyên hình như cũ và vào ao hoa sen thuộc thế giới trời để hưởng năm dục lạc. Công năng của năm dục chư Thiên luôn được thọ hưởng, nên họ hay cùng nhau vui chơi trong vườn, ao. Long vương Bà-tu-cát, Long vương Đức-xoa-ca đánh thắng quân A-tu-la rồi, lòng rất vui mừng, trở lại thành Hý lạc. Quân binh A-tu-la bị thất bại thân thể bị tàn hại, nên cúi đầu xấu hổ trước mọi người thân. Còn các người nữ thì cũng rất khổ não nên đi đến chỗ A-tu-la. A-tu-la vương La-hầu nói với các A-tu-la bị thua trận:

–Trước đây ta đã chẳng từng nói với các ngươi đừng chiến đấu với chúng trời đó sao? Vì người ở cõi Diêm-phù-đề thuận theo chánh pháp, hiếu dưỡng cha mẹ, cung kính cúng dường các Sa-môn, Bà-la-môn và các bậc trưởng lão, nên A-tu-la bị tổn giảm. Ta đã nói rồi mà các ngươi không chịu nghe, cho nên ngày nay mới chịu quả ác này, khiến cho chúng trời sát hại vô số A-tu-la của ta.

Có A-tu-la nói với A-tu-la vương La-hầu:

–Đại vương nói rất đúng, vì không nghe lời dạy bảo, chiến đấu không đúng thời nên ngày nay phải chịu quả ác như vậy.

A-tu-la Đà-ma-hầu nói:

–Vì nghiệp đã thành thục, khiến chúng ta không trở về được, sinh tâm ý như thế nên phải chịu quả ác này.

Thay phiên nhau nêu bày rồi, mỗi A-tu-la vương đều trở về địa phận của mình. A-tu-la vương Tỳ-ma-chất-đa-la đến cảnh giới thứ tư, vào thành cũ, cảm thấy rất xấu hổ,

cúi đầu sầu não, còn các thể nữ vây quanh cũng buồn bã đau khổ. Các Long ác Bát-ma-thê... đều mất hết khí lực, trở về thành Hý lạc. Như vậy, ái độc đã hủy hoại chúng sinh, sát hại nhau mà luân hồi trong thế gian không chút an vui. Các đệ tử của Phật nên quán xét như vậy rồi, xa lìa được ý dục.

Lại nữa, người tu hành trong tâm quan sát chánh pháp, tùy thuận tu hành. Tỳ-kheo này đã quán xét như vậy rồi, đạt được Địa thứ mười bảy, tâm luôn ưa thích quán xét về đệ nhất thật đế.

Bấy giờ, Dạ-xoa trên đất liền biết được sự việc này nên rất vui mừng, liền nói với Dạ-xoa hư không. Dạ-xoa hư không cũng vui mừng tâu với trời Hộ thế. Như vậy, lần lượt cho đến trời Thiểu tịnh, tất cả đều nói như vầy: "Trong cõi Diêm-phù-đề có thiện nam ở xóm làng..., tên... với lòng tin nên xuất gia, cạo bỏ râu tóc, đắp pháp y, lìa bỏ cảnh giới ma, tránh xa phiền não, nhàm chán sinh tử. Quán xét như vậy rồi, vị ấy đạt được Địa thứ mười bảy".

Chư Thiên nghe rồi thảy đều hoan hỷ nói:

–Tỳ-kheo như vậy là trời trong cõi trời, đã làm tổn giảm quân ma, tăng trưởng lợi ích cho chư Thiên.

❑